

A Fehér Vera

Memoár az Átnevelő Táborról

Üveggyöngyök az „N R” galaxisban

Szabad asszociációk egy elképzelt jövőbe cseppenve Ragó Lóránt sorozatai alapján

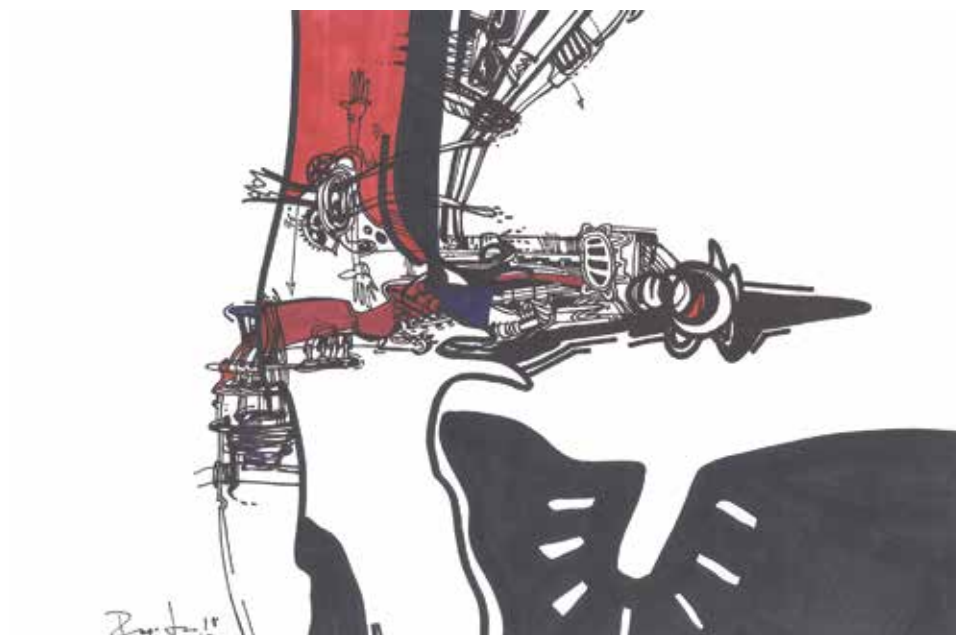
Nem lehet már olyan sokat tudni a múltról.

Mondjuk annyi szent, hogy egyszer biztosan voltak rendes horizontok. Az égövvándorlás óta azonban elharapózott a fajglobalizálódás, és ma e jelenség napi változásairól úgy beszélünk, mint régen az időjárásról. A genetikát olyan tulajdonságszóródás érte, amitől sok egyéb fontos előny és veszteség mellett mindössze párszáz év alatt szilánkjaira hullott az érzékelés is. Az ember csak úgy tudott megmenekülni ennek fájó végtelenségéből, hogy a szellemi és emocionális új-őskáoszt rendekbe vágta. Átnevelte.

Óriási, nagymúltú, étellel teli bádogvárosokat silányított esztétikai funkcióba, hogy aztán ez újféle rendszerezésből merítkezve egy indusztriálisan avas posztbarokkot definiálhasson. A díszítőelem-szerű háttérvalóság opcionális és olykor nehezen beteljesíthető szükségletei lettek az egykor alapvető fiziológiai igények. Az esztétikát az ember a hajdani Maslow-piramis aljára taszította, majd csúcsára tette az éhséget, a szomjúságot és a szexualitást. Egy idő után azonban a piramis formája is eltűnt: mára amőbaszerű alakzat lett, melyben a rétegek harmadik, negyedik, nyolcadik, ezredik dimenziók felé meredeznek. Minden szükséglet egyszerre fontos.

De az emberi faj csodája az az antropológiai mágnes, aminek segítségével képes még a szokatlan rendszerekben is megőrizni fontos eredeti funkcióit. Darabjaira hullva sem vész el, csak átalakul, mintegy beoltva embervoltával az élettelen objektumokat. Márpedig, ha valami hasonlít az emberre, akkor az ember. A belőle maradó szervszilánkok sokasága és az életszag megannyi, apró darabkája hangyabolyként teríti be sokadik bolygónkat. Csótányhordák, pókpopulációk, fátýolsáska-generációk folynak a maradék világ emberformájú életbenmaradási ösztöne köré. Ez a gyarmatosítás történik a repedésekkel a falban, a bádogtekervények szervszerű idomaival, a géparcokkal vagy a gigantikus mérgefelhő-képződményekkel: mind-mind emberré vannak termékenyítve.

Ragó Lóránt grafikusművész, a Neumann János Egyetem Pedagógusképző Karának tanára 2020. február 28-án elhunyt. Szerkesztőségünk munkáinak és A Fehér Vera írásának közlésével emlékezik rá.

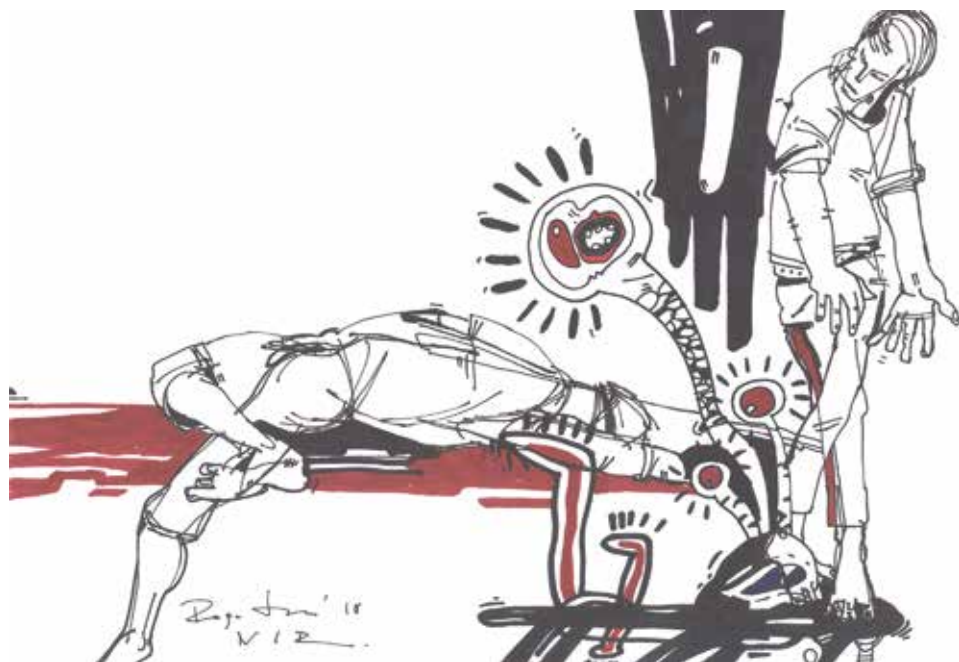
N R. 02

N R. 12

N R. 10

N R. 18

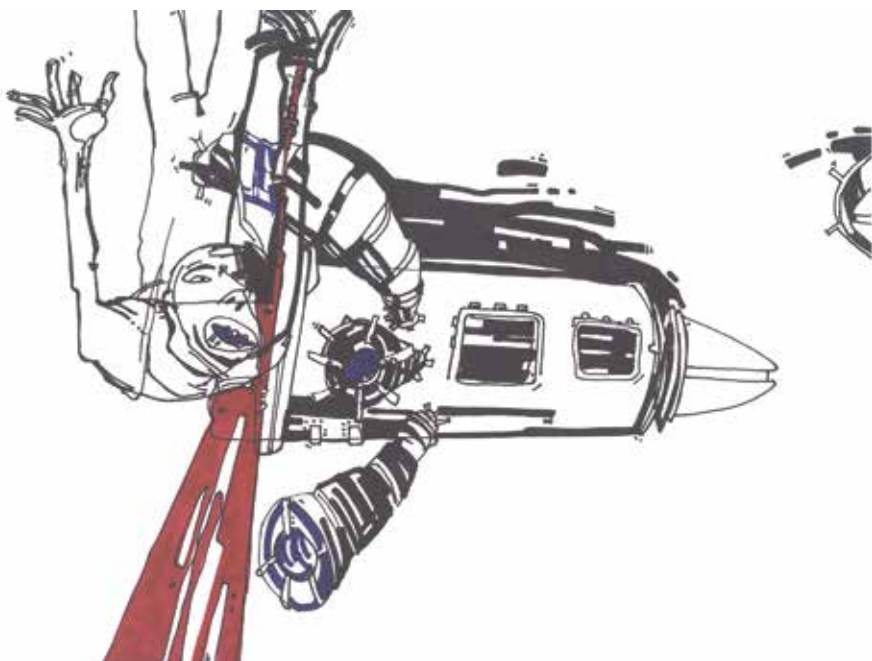

Átnevelő tábor 02

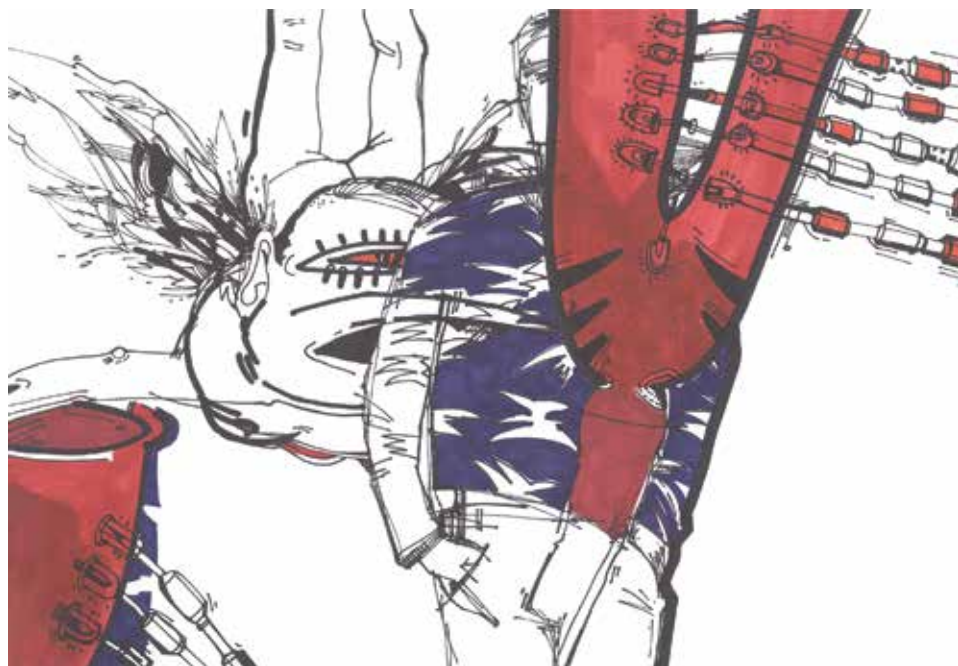
N R. 08

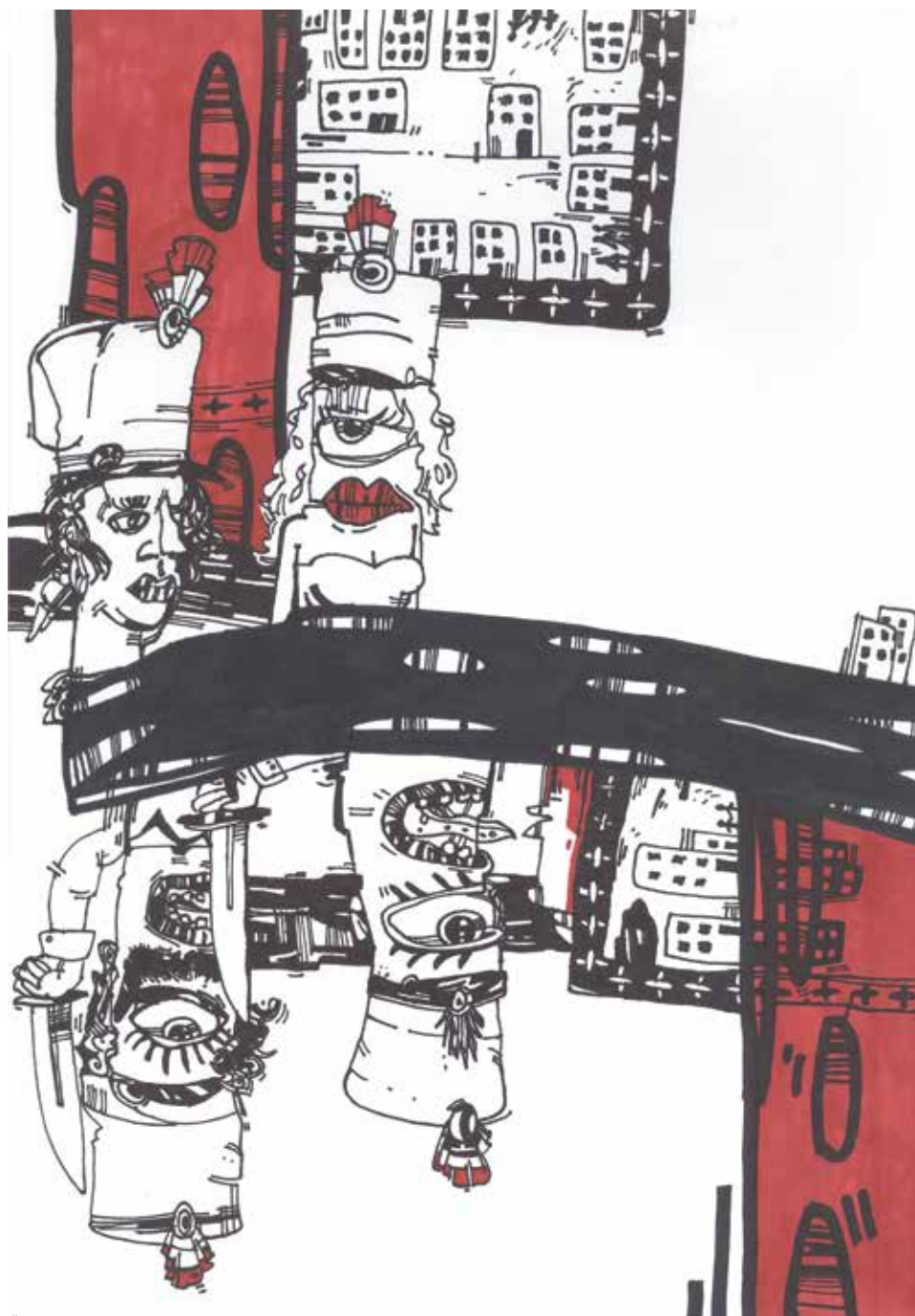
N R. 05

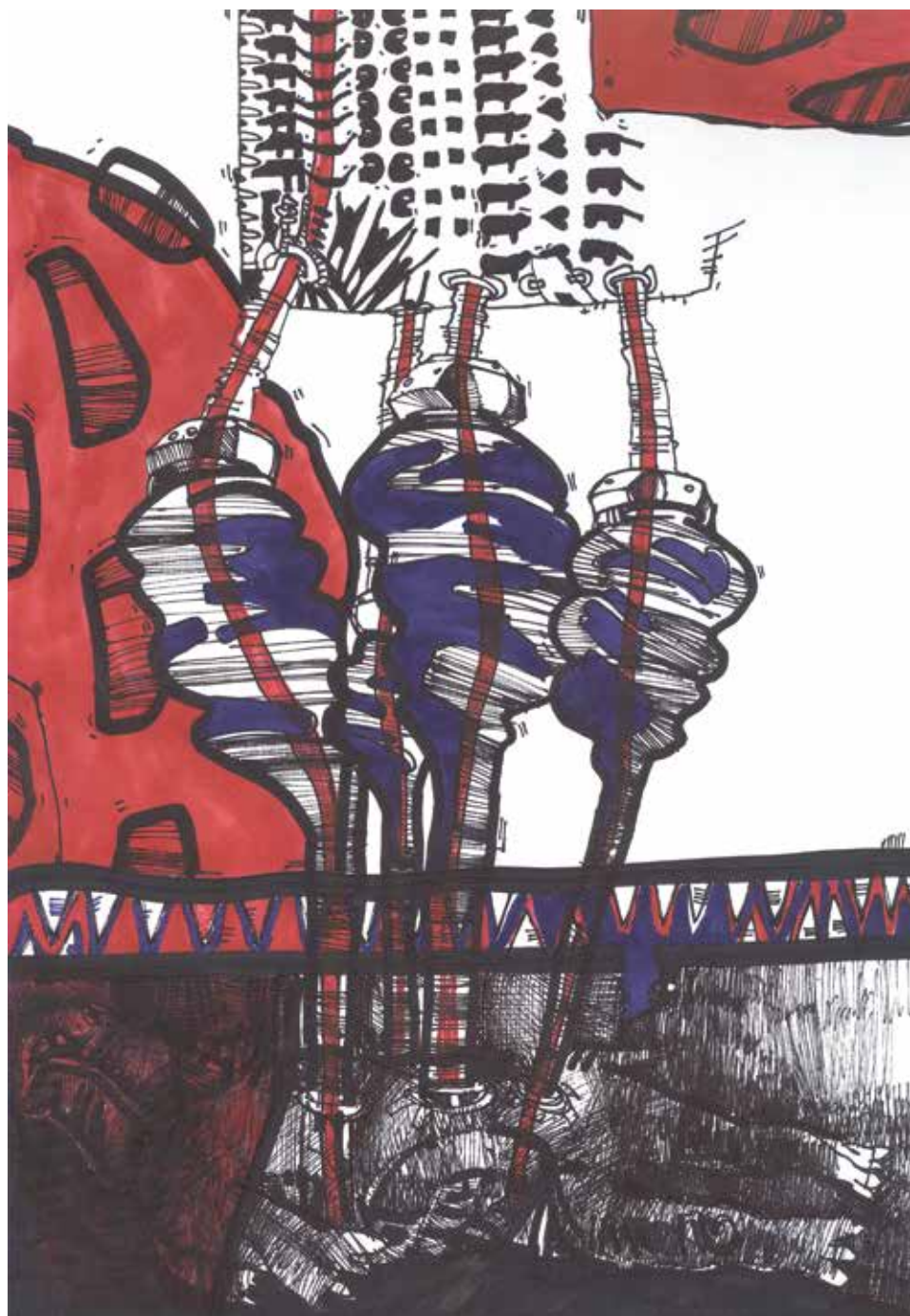

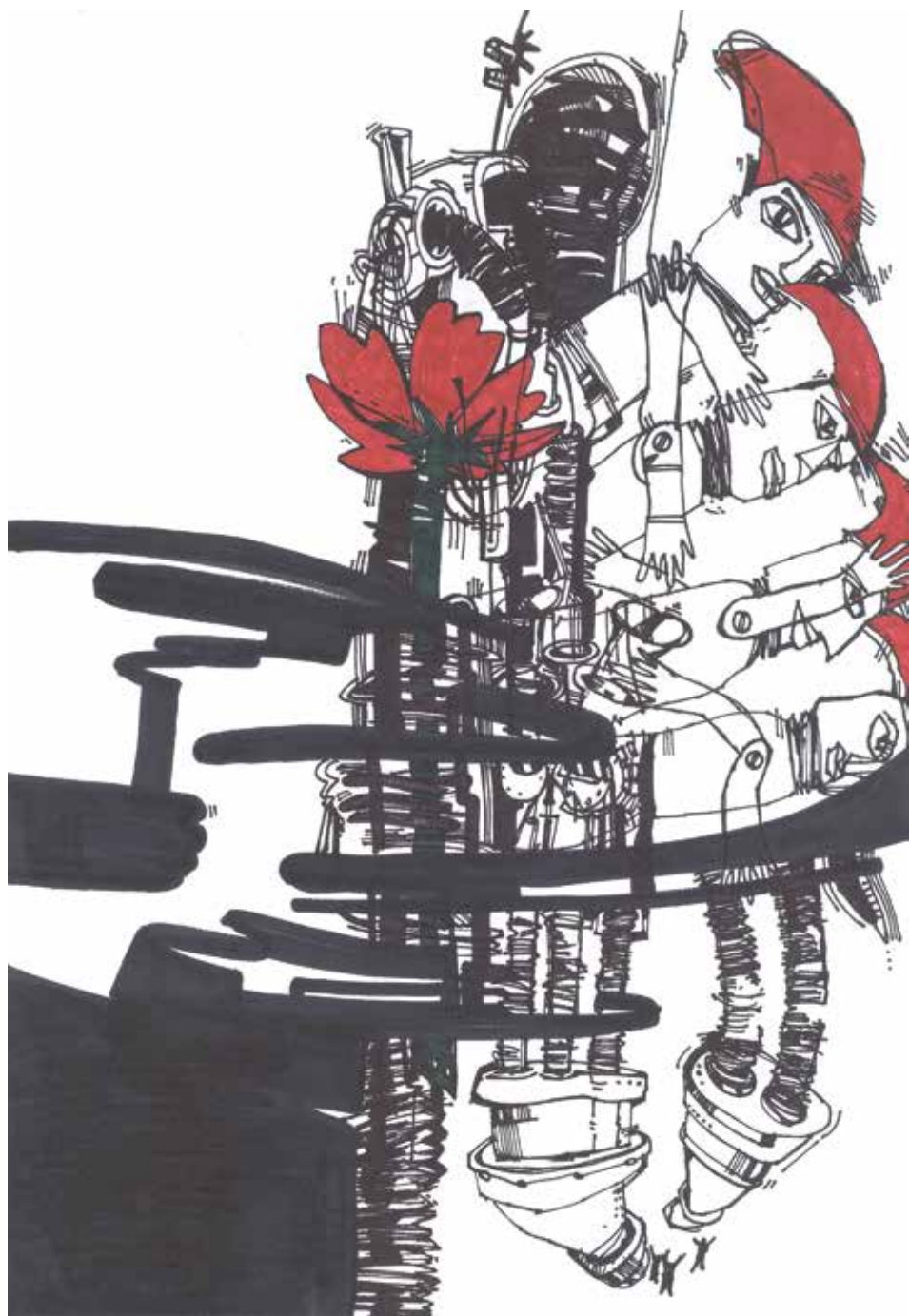
N R. 07

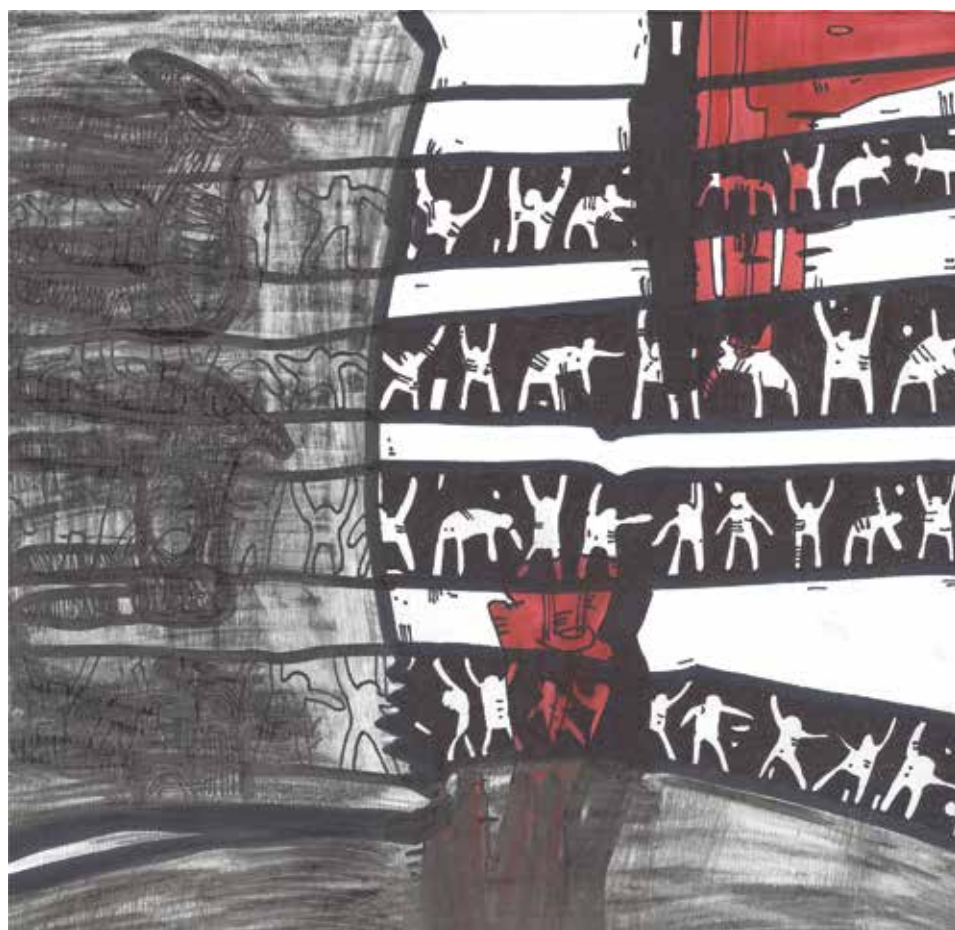

N R. 06

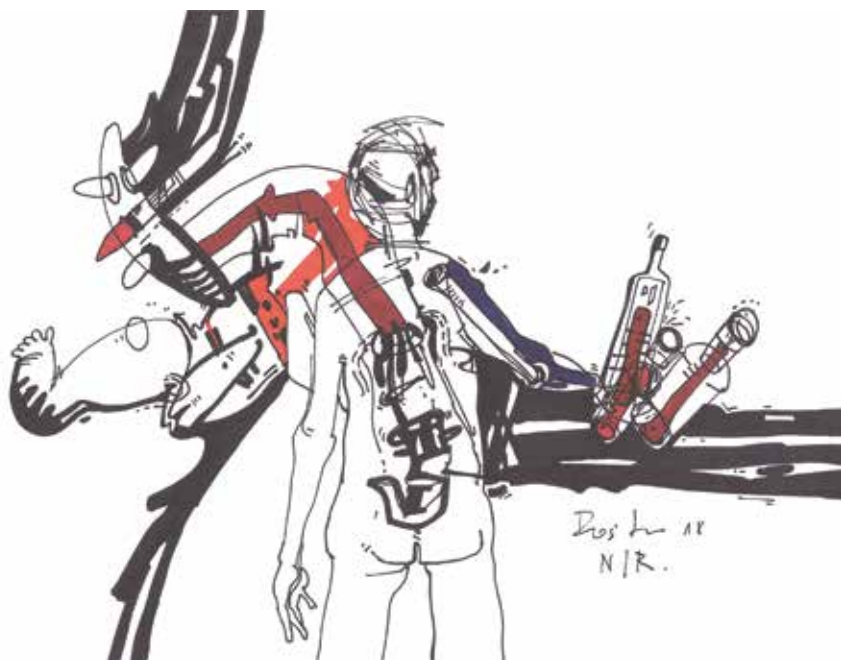
Átnevelő tábor 08

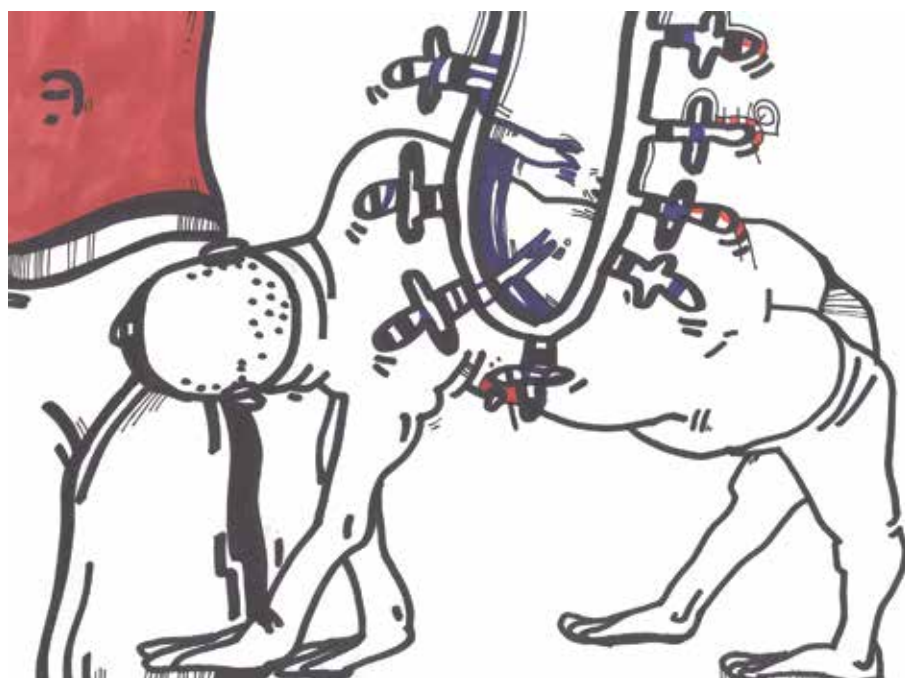
Átnevelő tábor 06

Átnevelő tábor 01

N R. 03

N R. 04

N R. 24

N R. 19

Üveggyöngyjátékos 06

„Földi dolog” lett, hogy mindhárom dimenzióra végtelen súlyú újabbak rakódnak. Ezek emészthetetlen tételek, mintha örület lenne, de nem, nem örület ez. Csak talajt kell veszíteni, és hagyni, hogy minden megtörténjen magától.

A neoevolúció hideg fejjel viszi a forró emberi szívet a markában – ez a giccs az emberlépték örök terhe. Az emberöszön még a végtelen nagyságú, élhetetlen vákuumtengerekbe is bezsákol magának némi magyarázatot saját létére – pontosan ez történt a közelmúlt ezerszáz évében is. Ezekben az egykor elképzelhetetlen poszt-terekben éli most az ember a helyzethez képest egészen profán, hétköznapi életét. De hát mi sem bizonyítaná jobban az emberi jelenlétet, mint az, hogy e gyönyörű romokon újjáépíti magát? Nézzük csak meg: ki így, ki úgy. A disztópikus dimenzió emberibbnél emberibb megoldásoktól nyüzsög: a megoldástenger mátrixrendszerébe üveggyöngyökként záporoznak az eldöntött dolgok.

Enni kell, inni kell, óriássejtként bekebelezni a világot, majd egy belsőemésztésű, de kívülrre helyezett közös szervben elfolyósítani a szeretetet. Van, aki tornaruhában ken vért magára, kanállal, és ettől élvez el. Mindenki valamilyen, mindenkihez társulnak jelzők, többszörözött milyenségek, utalások, linkek, rétegek és rétegek és rétegek. Mindennek nyomós oka van, ebben kár is kételkedni, a dolgok kinézete önmagában magyarázat arra a nagybetűs MIÉRT-re, amit egykor az emberiség mondott volna, ha a jövőbe lát.

Emberfogak szerteszt, szakadékokban feltorlódó város- és testrészdarabok féltornyai. Az iskolai táblára gyöngybetűkkel felírt rovartestrészek a keleti erotika hétismeretlenes egyenletét írják le. Egyes humanoid rovarok úrszondát építenek a hátsó kert helyén maradt használhatatlan szerszámmaradványokból, majd születésnap tortaként szeletekre vágják és vászonra festik. Többen gyufával megtűzött torkukon egyensúlyozva bámulják az eget. Ahhoz, hogy a hasdúc-láncokból felépülő antenna működésbe lépjen és jeleket fogjon a hasonló, aorta-maradványokból kinövő jeladótól, egy emberi hasra erősített, ipari rendszerbe foglalt ritmikus késelésnek kell történnie.

A valóságnak ára van, de a fájdalom felhőtlen. A holisztikus rovarmemória megmenekíti a fajunkat a pusztulástól. A rendszertelenség foka mindig csak az aktuális kor embersorsra vetett hálójának feszülésében értékelhető, amúgy annyi köze van a realitáshoz, akárcsak az időnek. Az is: bezár. Vagy felkap, majd elhajít messzire, ha olyan kedve tartja.

Bár már valójában poloskák, még mindig léteznek szarvasbogarak. Ha jól megfigyeljük őket, az egymás mögött álló bogárlábak együttes formája bizonyos szögből nézve olyan gyerekkori emléket jelent, amit ha aztán elforgatunk kilencven fokkal, majd negatívba tesszük, a képlet letisztul. Íme a harmónia. A jobb és a bal oldal hirtelen kiüresedik, a perspektívák, kioltják egymást, de marad valami. Valami. Az a gesztus, amivel az egész világ megteremtődött? Az ötlet, hogy létezzünk? Ez marad? Ezt mindenki érezze maga.

Óriási utat járunk be egyetlen atom megmozdítása nélkül. Tulajdonképpen csak elszenvedjük a világot. (Minden véres velejáró csak sallang.)

Az élet élni akar bennünket. A valóság végtelen valóság.